

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστήσαντο υπό του Ίταλικού της Παιδείας δε το κατ'εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύστημα, αληθινόν κερμαζόν εις την γέννησιν ήμισυ διακρίσεως, καί υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άδύνατον άρκετον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7.—Έξωτερικού φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προληπτικαί δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΠΗΛΟΥΣΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
Έν Ελλάδι λεκ. 15.—Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
Όδός Αδών, 119, έναντι Χρυσοσκηλαιωτισσής

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Έν Αθήναις, την 1 Φεβρουαρίου 1897

Έτος 49^{ον}.—Αριθ. 5

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια. (βλ. Σελ. 25).

Ο Έκτωρ ώμλησε τότε εις τον μικρόν βασιλόπαιδα περί της φίλης του Βαβέττας, ή όποία ήτο, καθώς έλεγεν, ώραία ως άγγελος, είχε την φωνήν γλυκειάν ως κελάρημα και τους πλέον χαριτωμένους τρόπους του κόσμου. Τα μαλλία της ήσαν ήσαν ξανθά και τα ματάκια της είχαν το χρώμα του ουρανού.

Τα παιδιά της γειτονειάς, — έλεγε, — τα όποια ήσαν όλα κακά και κακοσυνθραμμένα, προπάντων ο Πέτρος Πομπόνης, την έπειράζαν καθημερινώς και άν δεν ήτον ο Έκτωρ διά να την υπερασπίξη, βεβαίως θα την έκαμναν πολύ δυστυχή. Και τώρα που θα έφευγεν αύτός από την όδον Περγαμηνοπούλας, — και ήτο καταχαρούμενος δι' αυτό, — έχαίρετο επίσης που θα έφευγε μαζί του και ή Βαβέττα και δεν θα έμενον εκεί μβνη και εκτεθειμένη εις τα πειράγματα των κακών παιδιών.

Διά νάνταποδώση τας διηγήσεις αύτάς, ο μικρός βασιλόπαις άπήγγειλεν εις τον φίλον του μερικους μύθους του Λαφονταίνου, μεταξύ δε των άλλων και τους Βασίλεα που ζητρού Βασίλεα ένα μύθον, τον όποιον πρότινων ακόμη ήμερών είχε άπαγγείλη χωρίς όπισθοβουλίαν! — ενώπιον των πρεσβευτών της Ολλανδίας, έλθόντων να προσφέρουν το στέμμα προς τον Λουδοβίκον Βοναπάρτην, τον πατέρα του.

Αλλά πριν τελειώση τον μύθον του ο μικρός, έπαρουσιάσθη και πάλιν ο Κωνσταντίος και, διατάξας τον Έκτορα να τον ακολούθηση, τον ώδήγησεν εις το γραφείον του Αυτοκράτορος.

Αξιωματικός του αυτοκρατορικού οίκου ανέμενον εκεί μετ' αυτού.

— Ο κύριος άπ' έδώ είνε γραμματεύς μου, ειπε προς το παιδιόν ο Αυτοκράτωρ με την αγαθότητα εκείνην, την όποίαν ήγάπα ένιοτε να δεικνύη, συγκαταβαίνων. Θα σε ώδηγήση εις την όδον Περγαμηνοπούλας, θα ιδή την Βα-

βέτταν και θα την πάρη μαζί σου, εάν θελή ο θεός της. Θα σε υπάγη κατόπιν εις το Ναπολεόντειον Λύκειον, όπου θα μάθης πολλά χρήσιμα πράγματα. Αργότερα, όταν θα μεγαλώσης όλίγον, θα φροντίσωμεν να σε εισαγάγωμεν εις καμμίαν στρατιωτικήν σχολήν. Ένθυμού ότι το πρώτιστον καθήκον του στρατιώτου είνε ή υπακοή, ή πεθαρχία, και το πρώτιστον σύνθημα του ή τιμή! Αν είσαι έπιμελής και χρηστός, το μέλλον σου θα είνε λαμπρόν. Χαίρε, Έκτωρ Άλβα! φανού υίός άντάξιός του πατρός σου και έσο άφωτισμένος εις τον Αυτοκράτορά σου, όπως εκείνος ήτο εις τον Βασιλέα του! Ως προς την Βαβέτταν, θα φροντίσωμεν και περί αύτης.

Και ένευσε προς το παιδιόν να έξέλθη, αλλά πριν υπακούση ο μικρός Άλβας, έρρίφθη και πάλιν εις τους πόδας του Αυτοκράτορος, φελλίζων λόγους θερμούς άφοσίωσης και εύγνωμοσύνης.

Κατόπιν ήκολούθησε τον κύριον Μενβάλ και μετ' όλίγον εκάθητο πλησίον του εις μίαν ώραίαν άνακτορικήν άμαξαν, επί των θυρίδων της όποίας ήτο έξωγραφισμένον έν Ν, φέρον άνωθεν το αυτοκρατορικόν στέμμα.

Η άμαξα διηθύνηθη ίσα προς την όδον Περγαμηνοπούλας και φαντάζεται τις πλέον την συγκίνησιν, την όποίαν παρήγαγεν εις όλην την συνοικίαν ή εμφάνισις του μεγαλοπρεπούς εκείνου δίφρου. Η έκπληξής έδιπλασιάσθη όταν τον είδον να σταματήσει πρό της μικράς βρύσεως, ακριβώς εις το μέρος, όπου πρό όλίγων ώρών είχε συναφθή ή μεταξυ Πέτρου και Έκτορος μονομαχία, και να κατέλθη έξ αυτού ο τελευταίος ούτος έν κομφωτάτη ένδυμασία, — τουλάχιστον διά την συνοικίαν, — συνοδευόμενος υπό του γραμματέως της Αυτού Μεγαλει-

«Άκουσε αυτά που θα σου 'πώ.» (Σελ. 35, στήλ. 6').

τητος και του Δημάρχου του τμήματος, τον όποιον είχαν παραλάβη καθ' όδον.

Ο Δήμαρχος άνήγγειλε τότε μεγαλοφώνως, ότι ή Αυτού Μεγαλειότης ο Αυτοκράτωρ παρελάμβανεν εις την ύπηρεσίαν του και υπό την ιδιαιτέραν του προστασίαν τον Έκτορα Άλβαν, άνταμειβων αύτω την εκδούλευσιν, την όποίαν τώ παρέσχε διά της άποκαλύψεως της συνωμοσίας, ή όποία είχεν έξυφανθή έναντίον του. Την είδησιν ταύτην υπεδέχθησαν πανταχόθεν διά ζωηροτάτων άνευφημιών, θα έλεγέ τις ότι ο Έκτωρ ήτο ανέκαθεν το ήγαπημένον παιδιόν της συνοικίας! Όλα τα χαμίνα

έτινάξαν τὰ καπέλα των εἰς τὸν ἀέρα, κραυγάζοντα «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!» διότι πᾶν ὅ, τι ἐκτακτον ἐξεγείρει ἀμέσως τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν παιδιῶν. Μόνον ὁ Πέτρος ἠσθάνθη τὸσον φθόνον διὰ τὸν ἀνέλπιστον θρίαμβον τοῦ ἀντικαίου του, ὥστε ἐγινε καταπράσινος. Ἡ κυρὰ Τερέζα, μολοντί διεμαρτύρητο, ὅτι δὲν ἤμπορούσε νάποχωρισθῆ τὸ χρυσὸ της παιδί, καὶ ἐτίθει μὲ ὄλην τὴν τὴν δύναμιν τὰ μάτια, διὰ νὰ δεῖξῃ τάχα ὅτι κλαίει πικρῶς, ἐν τούτοις ἐδέχθη πολὺ εὐχάριστως τὰ χρήματα, τὰ ὅποια τῆ ἐστελλεν ὁ Αὐτοκράτωρ ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὸν χωρισμὸν, καὶ ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε βέβαιος, ὅτι δὲν ἤργησε νὰ παρηγορηθῆ διὰ τὴν στέρησιν τοῦ «χρυσοῦ της παιδιοῦ» . . .

Πραγματικῶς, τὰ χρήματα ἐκεῖνα ἤρχοντο ἐν καιρῷ. Ὅταν ὁ σύζυγός της παρέλαθεν εἰς τὴν οἰκίαν τὸ παιδίον, ἡ Τερέζα ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὸ πρόθετον τοῦτο βάρος, ἐλπίζουσα ὅτι μίαν ἡμέραν ὁ υἱὸς τοῦ κόμητος Ἄλβα θάνεκα τὴν μεγάλην περιουσίαν τοῦ πατρὸς του καὶ θάπεζήμιονε πλουσίως τοὺς θετούς του γονεῖς διὰ τὰς πρὸς αὐτὸν περιποιήσεις. Ἀλλὰ τὰ κτήματα τοῦ Ἄλβα ἐπώληθησαν, τὰ ἠγόρασαν δὲ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι δὲν ἐφαίνοντο διόλου διαθειμένοι νὰ τὰποδώσουν. Ἡμέρα τῆ ἡμέρα αἱ ἐλπίδες της ὀλιγόστυον καὶ ὁ Ἐκτωρ ἠσθάνετο καλὰ τὴν μεταβολὴν τῶν πρὸς αὐτὸν διαθέσεων τῆς κυρᾶς Τερέζας. . . Δι' αὐτὴν πλέον ὁ Ἐκτωρ ἦτο βάρος ἀληθινόν, — καὶ ἰδοὺ ὅτι τὸ βάρος τοῦτο ἠδύκοιτο νὰ ἐξαργυρώσῃ ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ νὰπαλλάξῃ τὸν ἕνα ἐκ τοῦ ἄλλου.

Πλέον εὐλικρινῆ λύπην ἠσθάνθη ὁ μπάρμπα-Φραγκίλακος, βλέπων ἀπαγομένην μακρὰν τοῦ τὴν Βαβέτταν, τὴν ὅποιαν ἠγάπα πραγματικῶς ἀλλ' ἔχαιρετὸ συγχρόνως, βλέπων αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὅπως-δήποτε, καὶ αὐτὸς θὰ εὕρισκε ταχέως διὰ τὴν στέρησιν παρηγορίαν. . . εἰς τὸ γειτονικὸν οἰκωλιεῖον.

Ἡ δὲ Βαβέττα ἔκλαιε καὶ ἐγέλα συγχρόνως, συλλογιζομένη ὅτι ἐγείνε λόγος περὶ αὐτῆς εἰς τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἤθελε νὰ της δώσῃ ἀνατροφήν καὶ νὰ τὴν κάμῃ τελείαν δεσποινίδα.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ἡ συνοικία ἀνέλαβε τὴν συνήθη ἡμερὸν ἄφιν της καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιίας, —ἐκτὸς τῆς κυρᾶς Τερέζας, ἡ ὅποια κάτεινετο νὰ μετρᾷ τὰ χρυσὰ ναπολεόνια, τὰ ὅποια εἶχε λάβῃ, — ἐνόμιζαν ὅτι εἶχαν ἰδῆ κανὲν ὄνειρον ἢ ἀκούσῃ κανὲν παραμύθι.

Ὁ Ἐκτωρ ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν ἀμαξαν μετὰ τὴν Βαβέτταν καὶ μετὰ τὰ δύο πρόσωπα, τὰ ὅποια τὸν εἶχον συνοδεύ-

σῃ, καὶ τὴν ἐπομένην κατατάσσεται εἰς τὸ Ναπολεόντειον Λύκειον διὰ νάρχισή τὰς σπουδᾶς του, τὴν ἀνατροφήν του, ἡ ὅποια, —τὸ ἐννοεῖ τις εὐκόλως, — μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο εἰς ἄκρον ἡμελημένη.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπὶ τέσσαρα συνεχῆ ἔτη, ἡ ζωὴ τοῦ Ἐκτορος ἦτο τόσον κανονικὴ καὶ ἐργώδης, ὅσον ἄλλοτε ἀτακτος καὶ ἀργή. Μετὰ τὸν ἤχον τοῦ τυμπάνου ἐξυπνοῦσε, μετὰ τὸν ἤχον τοῦ τυμπάνου ἐκαλεῖτο εἰς τὴν τράπεζαν καὶ πάλιν ὁ ἤχος τοῦ τυμπάνου ἐδίειδε τὸ σύνθημα τῆς ἀναπαύσεως, τῆς μελέτης ἢ τοῦ ὕπνου. Ἐκαίνε γυμνάσια καὶ ἵππασίαν, συγχρόνως ἐδίδασκετο ἱστορίαν, φιλολογίαν καὶ μαθηματικά. Καὶ ὅπως μετεβλήθησαν αἱ ἔξεις του, οὕτω μετεβλήθη ταχέως ἡ συμπεριφορά του καὶ ἡ γλώσσά του. Ἐκτὸς τῆς εὐφύας, τὸ παιδίον εἶχε μεγάλον πῶδον νὰ μάθῃ γράμματα καὶ ἀκόμη μεγαλύτερον νὰ δεχθῆ ἀξίως τῆς ὑψηλῆς προστασίας καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐσυνεῖθιζεν εἰς τὸ φύχος, εἰς τὴν ζέστην, εἰς τὸν κόπον καὶ δύναμει τοῦ αὐστηροῦ κανονισμοῦ τοῦ Λυκείου, ἐξήσκειτο εἰς τὴν πειθαρχίαν, εἰς τὴν ἀκρίβειαν ἐκείνην καὶ εἰς τὴν τυπικότητα, τὴν ὅποιαν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐξετίμα καὶ συνίστα ὁ Αὐτοκράτωρ. Καὶ ὅπως ἐβλεπε τὸ παιδίον μετὰ τὴν στολήν τοῦ ὑποτρόφου, ἡ ὅποια τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὀμοίαζε κάπως μετὰ τὴν στρατιωτικὴν στολήν, δυσκόλως θάνεγνώριζε τὸ ρακένδυτον χαμίλιον, τὰ ὅποιοι, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς παρουσίας διηγήσεως, εἶδομεν ἐξηπλωμένον ὑπὸ τὴν καστανέαν τοῦ δάσους τοῦ Σαιν-Κλοῦ.

Ἡ μεταμόρφωσις ἦτο τελεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο ΑΓΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΠΑΡΗΛΘΟΝ ΤΕΣΣΑΡΑ ἔτη εὕρισκόμεθα εἰς τὸ ἔτος 1810.

Ἐν τῷ μεταξὺ διεδραματίσθησαν μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα. Ὁ χάρτης τῆς Ἐσθῶνης μετεβλήθη ἐπανειλημμένως, καὶ τὸν μετέβαλεν ὁ Ναπολέων. Ὁ γαλλικὸς στρατὸς εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς ὅλας τὰς πρωτεύουσας καὶ συνάψῃ μάχας αἰματηράς. Οἱ λαοὶ εἶχον συγκρουσθῆ πρὸς ἀλλήλους καὶ ὅλοι αὐταὶ αἱ ἐκστρατεῖαι καὶ αἱ φοβεραὶ μάχαι, εἶχον ἀναβιάσῃ τὸν Αὐτοκράτορα, εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης. Τῷ 1810 τὸ ὄνομα τοῦ Ναπολεόντος καὶ τὸ ὄνομα τῆς Γαλλίας ἐπλήθυνον τὸν κόσμον.

Ἀλλὰ μετ' ὀλην αὐτὴν τὴν ἀπαραδειγματίστον δόξαν, ὁ Αὐτοκράτωρ ὑπέστη καὶ σκληρότατα δυστυχήματα: τὸ ὄραϊον παιδίον, τὸ ὅποιοι εἶδομεν μετὰ τὸν θεῖον Μπίμπην τόσῳ εὐθυμον καὶ εὐτυχῆ εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Κλοῦ, ὁ μικρὸς βασιλόπαις Κάρολος-Ναπο-

λέων, δὲν ὑπῆρχε πλέον' εἶχεν ἀποθῆναι ἀπὸ διφθερίτιδα' ὁ δὲ θάνατός του ἠνοιξεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Αὐτοκράτορος πηγήν, ἡ ὅποια οὐδέποτε ἐπουλώθη ἐντελῶς.

Ὁ Ἀντώνιος Περόλλης, ἡ Ξυλοπόδαρος, — ὅπως τὸν ἐπωνόμαζαν εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Δημαρχείου, — ὁ ὅποιος εἶχεν ἀρῆσῃ τὸ ἀληθινόν του πόδι εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, ἐν Ἀουστερλίτση, εἶχε προσληφθῆ ὡς λοχίας γυμναστής εἰς τὸ Ναπολεόντειον Λύκειον, διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ μαθηταὶ τῶν Λυκείων ἐλάμβανον καὶ τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς στρατιωτικῆς ἀγωγῆς, — συνήθεια τὴν ὅποιαν καὶ ἐσχάτως ἀπεπειράθησαν νάναυστήσουν ἐν Γαλλίᾳ διὰ τῶν μαθητικῶν φαλάγγων.

Διὰ τὸν Περόλλην ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἦτο ἄνθρωπος' ἦτο, ἦτο. . . ὁ Αὐτοκράτωρ! Τὸν ἐθεώρει ὡς θεόν. Καὶ ἐν τούτοις ὅλοι ἤξευραν καλὰ, (τὸ ἔλεγε τουλάχιστον ὁ λοχίας,) ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχε Περόλλης, οὔτε Ναπολέων θὰ ὑπῆρχε' ἠγάπα δὲ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ συχνὰ πρὸς τοὺς μαθητὰς του: «Ἐγὼ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ κατεκτήσαμεν τὸν κόσμον!»

Μετ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀξιώσεις καὶ τὰς καυχῆσεις, αἱ ὅποιοι διεσκιδάζαν μεγάλως τοὺς μαθητὰς καὶ ἀπετέλουσαν συνεχῶς τὸ θέμα τῶν εὐφρολογιῶν των, ὁ Περόλλης ἦτο τύπος ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, καλοῦ στρατιώτου καὶ καλλίστου διδασκάλου. Χάρης εἰς αὐτὸν ὁ μικρὸς Ἄλβας ἦτο ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του εἰς τὰ στρατιωτικά, ὅπως ἦτο ὁ πρῶτος καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μαθήματα. Αὐτὸς ἐξέτρεφε τὰ φιλόδοξα ἔννεμα τοῦ νεανίσκου, ὁμιλῶν διαρκῶς περὶ τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ περὶ τῶν θαυμασιῶν τῶ ὅποια θὰ εἶχε κάμῃ ἕως τώρα ὁ Κοκτοδεκανέας, ἂν ἡ κατηραμένη ἐκείνη σφαῖρα τῆς Ἀουστερλίτσης δὲν ἀνέκοπτεν ἀτυχῶς τὸ πολεμικὸν στάδιον αὐτοῦ. . . τοῦ Περόλλη. Διότι ὅταν ὁ Περόλλης ἔχασεν ἐκεῖ τὸ ἀριστερόν του πῶδι, — καθὼς ἠγάπα νὰ ἐπαναλαμβάνῃ συχνότατα ὁ λοχίας, — ὁ Αὐτοκράτωρ ἔχασε τὸ δεξιὸ του χεῖρι. Ἠναγκάζετο ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Ναπολέων, ἂν καὶ χωρὶς τὸ χεῖρι αὐτό, εἶχεν ὀδηγήσῃ ἀρκετὰ καλὰ τὸ θριαμβευτικὸν του ἄρμα. . .

Δὲν εἶχεν ἀκόμη περατώσῃ τὰ μαθήματά του ὁ Ἐκτωρ, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ὅποιος διέμενε τότε εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, ἐκάλεσε μίαν ἡμέραν τὸν νεαρόν ὑπότροφόν του. Ἐκ τούτου ἔλαβε πάλιν ἀφορμὴν ὁ Περόλλης νὰ καυγηθῆ:

— Βλέπεις πόσον εἶνε ὠφέλιμος, μικρὲ, εἶπε πρὸς τὸν Ἐκτορα, — διότι ἐξ αἰτίας τῶν παλαιῶν σχέσεων τοῦ παιδιοῦ μετὰ τὸν «Ξυλοπόδαρον τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιίας,» ὑπῆρχε μεταξύ των κά-

ποια οἰκαιοῦτης, — βλέπεις πόσον εἶνε ὠφέλιμος νὰ ἔχῃ κανεὶς φίλον τὸν λοχίαν Περόλλην; Νομίζεις, ὅτι ἐπειδὴ τάχα ἄνοιξες ταυτιά σου ἐκείνη τῆ βραδυᾷ, ποῦ ἦσαν ἀκόμη ἕνα παιδί τοῦ δρόμου, γι' αὐτὸ σε καλεῖ ὁ Κοκτοδεκανέας εἰς τὸ Παλάτι, πρὶν τελειώσῃς ἀκόμη τὰ μαθήματά σου; Ὅχι, ὄχι, παιδί μου. Ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία' αὐτὸ γίνεται μόνον ἐπειδὴ ὁ λοχίας Περόλλης σοῦ ἔμαθε τὰ στρατιωτικά. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ ἠξεύρει, ὅλα τὰ ἠξεύρει αὐτός! Σε καλεῖ πλησίον του, διὰ νὰ ἤμπορέσῃς νὰ δεῖξῃς τί θὰ πῆ νὰ ἔχῃ κανεὶς διδάσκαλον τὸν γέρω-Περόλλην, ἐκείνον ποῦ τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὸ Ἀρχόλι, εἰς τὸ Ρίβολι, εἰς τὴν Καστιλιόνην, εἰς τὰς Πυραμίδας εἰς τὸ Μαρέγκον, εἰς τὴν Ἀουστερλίτσην καὶ ποῦ τὸν ἐβοήθησε παντοῦ, εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ! Ζήτω ὁ Κοκτοδεκανέας, ἀλλὰ ζήτω καὶ ὁ λοχίας Περόλλης, τὸ δεξιὸ του χεῖρι! Πρόσεχε, πρόσεχε, παιδί μου, νὰ μὴ τύχῃ καὶ μεντροπιάσῃς! Εἶσαι μικρὸς ἀκόμη, ἀλλὰ καὶ ἕνας μικρὸς εἶμπορεῖ νὰ εἶνε ἀν-

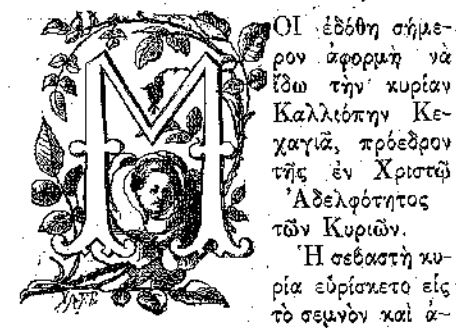
δρεῖός. Ἀκουσε αὐτὰ ποῦ θὰ σοῦ πῶ βάλῃ τα καλά μέσα ἐπὶ τὸ κεφάλι σου καὶ ἀκολούθησέ τα κατὰ γράμμα: — Μὴ ριφκοινδυνεύῃς ἀφρόνως' ἀλλ' ὅταν σοῦ παρουσιασθῆ ὁ κίνδυνος, πρόσεξε νὰ μὴ τῷ στρέψῃς τὰ πόδα. — Μὴ κτυπᾶς, παρὰ μόνον ὅταν ἤμπορῆς νὰ κτυπήσῃς ἀσφαλῶς. — Ὑπάκουε, ἂν θέλῃς νὰ σε ὑπακούουν. — Ζήτει τὴν δόξαν καὶ ἡ δόξα θὰ ἔλθῃ μαζί σου. — Θεώρει τμηθῆ σου τὸ νὰ πολεμήσῃς ὑπὲρ τῆς Γαλλίας, καὶ ἡ Γαλλία θὰ ὑπερφανεῖται διὰ σε καὶ θὰ κηρύξῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον: «Ὁ μικρὸς Ἄλβας εἶνε γενναῖος στρατιώτης! εἶνε μαθητὴς τοῦ Περόλλη, τοῦ λοχίου τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ποῦ ἄφησε τὸ ἀριστερὸ του πόδι ἐπὶ τὴν Ἀουστερλίτσην καὶ ποῦ εἶνε τὸ δεξιὸ χεῖρι τοῦ Αὐτοκράτορος!»

Ἐφοδιασμένος μετὰ τὰς πολυτίμους ταύτας ὑποθήκας, ὁ Ἐκτωρ ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸ Λύκειον, διευθυνόμενος εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοκίας Λαποσθῆ*

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

16 Ἰανουαρίου.

Οἱ ἐδόθη σήμερον ἀφορμὴ νὰ ἴδω τὴν κυρίαν Καλλιόπην Κεχαγιά, πρόεδρον τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος Ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν. Ἡ σεβαστὴ κυρία εὕρισκετο εἰς τὸ σεμνὸν καὶ ἀ-

πέριττον γραφεῖόν της, ἐν τῷ Προτύπῳ Παρθενωγαγείῳ, τὸ ὅποιοι διευθύνει μετὰ τὸσον γνῶσιν καὶ στοργήν. Διὰ πρῶτην φορὰν ἐβλεπα ἐκ τοῦ πλησίον τὴν πεκαυδευμένην καὶ φιλόδοκον αὐτὴν γυναῖκα, ἡ ἀγαθὴ δρᾶσις τῆς ὁποίας κατέστησε τόνομα της τόσῳ γνωστὸν εἰς τὴν κοινωνίαν μας. Ἐφαίνετο ἐξαιρετικῶς κουρασμένη καὶ ἐξητλημένη, ὡς νὰ ἐκοπίασε πολὺ ὄλην τὴν ἡμέραν. Εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ μού το ἐξηγήσῃ, χωρὶς νὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐρωτήσω:

— Σήμερον τὸ πρῶτ', — μοι εἶπεν, — ἐγειναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἐρηβείου Ἀβέρωφ. Ὡ, ἦτο μία ὥραία καὶ συγκινητικωτάτη τελετὴ. Τὸ Κατάστημα προπάντων ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς ὅλους. Εἶνε τελειὸν εἰς τὸ εἶδος του. Ἡ Βασίλισσα ἔμεινε κατενθουσιασμένη. — Δὲν ἀμφιβάλλω, εἶπα' ἀφ' οὗ ὅμως ἐπεστατήσατε εἰς τὴν διαρρύθμισιν...

— Τὸ ἔργον, διέκοψεν ἡ κυρία Κεχαγιά, ὀφείλεται εἰς τὰς κυρίας τῆς ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητος. Ἐργασθήμεν, ἐκοπιᾶσαμεν ὅλοι καὶ οἱ κόποι μας ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἐλάτε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ Κατάστημα. Ἀλλὰ πρὶν μεταφέρω ἐκεῖ τοὺς Ἐρηβίους, διότι τότε δὲν θὰ ἐπιτρέπεται. Ἐλάτε τὴν προσεχῆ Κυριακὴν εἰς τὴν Λειτουργίαν... εἰς τὰς ἑννέα. Ἐγὼ σας προσκαλῶ. Ἠχαριστήσα τὴν κυρίαν Κεχαγιά διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ πολυτίμω αὐτὴν πρόσκλησιν καὶ ἀπῆλθον.

19 Ἰανουαρίου.

Διέρχομαι τὴν νέαν ὁδόν, ἡ ὅποια ἄγει ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατησίων εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους. Εἰς τὸ μέσον περὶ τοῦ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ἐγείρονται αἱ νεκτιστοὶ φυλακαὶ τῶν Ἐρηβίων, τὸ «Ἐρηβεῖον Ἀβέρωφ» κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς προσόψεως χρυσοῦν ἐπιγραφὴν.

Δίδω τὸ ὄνομα μου, διέρχομαι τὸν πρῶτον διάδρομον, διασχίζω τὴν αὐλήν, μετὰ τὴν προτομὴν τοῦ Ἀβέρωφ ἐν τῷ μέσῳ, καὶ φθάνω εἰς τὸν ναῖσκον τοῦ καταστήματος. Εἰσερχομαι' εἶνε ἡ ὥρα τῆς Λειτουργίας. Ὅλγιοι κύριοι, περισσότεραι κυρία' μεταξύ αὐτῶν βλέπω τὴν Κυρίαν Κεχαγιά.

Ὅλα ἐντὸς τοῦ ναΐσκου εὐπρεπῆ καὶ κομψά. Μοῦ κάμνει ἰδιαίτην ἐντύπωσιν τὸ τέμπλον, ἐν τέμπλον πολὺ καλλιτεχνικόν, ἀπλοῦστατον καὶ συγχρόνως κομψότατον. Μοῦ λέγουν ὅτι ἐξετελέσθη κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ βασιλόπαιδος Νικολάου, ὁ ὅποιος ἀγαπᾷ τὰς ὥραίας τέχνας.

Καὶ ἡ λειτουργία ἐξακολουθεῖ καὶ τελειώνει. Πόσον μοῦ ἀρέσουν, πόσον με συγκινοῦν' αἱ λειτουργίαι αὐτὰ τῶν παρεκκλησίων, αἱ ὅποιοι ἔχουν ὀλίγον κόσμον, ἀλλὰ πολλὴν εὐλάβειαν, πολλὴν κατανύξιν καὶ πολὺ μυστήριον...

Μετὰ τὴν λειτουργίαν, περιέρχομαι μαζί με τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους ὅλον τὸ κατάστημα. Ἐδῶθεν τὸ Σχολεῖον, τὸ Ἐστιατόριον, τὸ Μαγειρεῖον μετὰ τὰ ἐξαρτήματά του' ἐκείθεν τὰ Ἐργαστήρια, (ὕποδηματοποιεῖον, Ξυλοργεῖον κτλ.) αἱ ἀποθήκαι, τὸ πλυντήριον' εἰς τὸ κέντρον τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας, (τοῦ διευθυντοῦ, τοῦ ἱερέως, τοῦ ἱατροῦ, τοῦ ἀρχιφύλακος, τῶν φυλάκων κτλ.) τὰ νοσοκομεία, οἱ λουτήρες, τὰ δωμάτια τῆς ἀναρρώσεως, αἱ ἱματιοθήκαι' γύρω — γύρω τὰ πολυπληθῆ κελλία τῶν φυλακισμένων' κάτω τὰ κελλία τῶν τιμωρημένων. Μετὰ τὴν περιόδειαν αὐτὴν καταλήγω εἰς τὴν κομψὴν αἴθουσαν τῆς Ἐφορείας, εὐθὺς μετὰ τὴν εἴσοδον, ὅπου εὕρισκω πάλιν τὴν κυρίαν Κεχαγιά.

— Ἐ, πὸς σας ἐφάνη τὸ γυναικεῖον αὐτὸ ἔργον; μ' ἐρωτᾷ ἡ σεβαστὴ Πρόεδρος.

Δὲν εἶχα λόγους νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου. Ὅποια σοφὴ διαρρύθμισις, ὅποια τάξις εἰς ὅλον τὸ Κατάστημα. Ὅποια πρόνοια καὶ μέριμνα θαυμαστὴ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ πολυμεροῦς ἐκείνου ὀργανισμοῦ, ἀπὸ τοῦ γαισκού, τοῦ πρώτου ψυχικοῦ ἱατροῦ, μέχρι αὐτῶν τῶν ἐπιγραφῶν, αἱ ὅποιοι κοσμοῦν τοὺς τοίχους τῶν διαφόρων διαμερισμάτων καὶ αἱ ὅποιοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ ρητᾶ, κατάλληλα διὰ τὴν περὶ τῶν αἰνῶν ἀναγινώσκω εἰς τὸ Ἐστιατόριον: «Ὁ μὴ ἐργαζόμενος, μὴδ' ἐσθιέτω». Καὶ εἰς τὰ δωμάτια τῆς ἀναρρώσεως: «Ἴδε, ὑγιῆς γεγονός' ὑπάγε καὶ μὴκέτι ἀμάρτανε!»

Τέλειον Κατάστημα πραγματικῶς, ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς καὶ παντὸς ἐπαίνου. Φυλακαὶ τοιαῦται δὲν ἐγείναν ἀκόμη εἰς τὸν Ἑλλάδα. Καὶ τώρα, χάρις εἰς τὸν Ἀβέρωφ καὶ εἰς τὴν ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητα, τὰ δυστυχῆ παιδία, τὰ ὅποια θὰ ὑποπίπτουν εἰς ἐγκλημα καὶ θὰ καταδικάζωνται, δὲν θὰ διαφθερίωνται, ὅπως μέχρι τοῦδε, ψυχικῶς καὶ σωματικῶς εἰς τὰς συνήθεις ἀθλίαις φυλακάς, ἀλλὰ θὰ μεταφέρονται ἐδῶ, εἰς τὸ Ἐρηβεῖον, ἀληθῆς σωφρονιστήριον, εἰς τὸ ὅποιοι θὰ μανθάνουν γράμματα, θὰ μανθάνουν μίαν τέχνην, θὰ μορφώνονται, θὰ μετανοοῦν, θὰ ἠθικοποιούγται καὶ θὰ ποδίδωνται εἰς τὴν κοινωνίαν καλὰ παιδία, διὰ νὰ γίνουν καλοὶ πολῖται.

Τὰ ἀπωλόδοτα πρόβατα θὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν μάνδραν καὶ θὰ σώζωνται. Ὡ, καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ μὴ φεύγουν ποτέ, ποτέ... Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔχουν τὴν ἀτυχίαν ἢ τὴν ἀνοησίαν νὰ φεύγουν, —

ας επιστρέφουν τουλάχιστον πάλιν και ως σώζονται!

Αύθμερόν.

Πρώτη ημέρα ήσυχίας, μετά τόσας ημέρας ταραχών, ... Ω, ως μη τα ενθυμούμαι πλέον τα αξιοδάκρυτα αυτά Πανεπιστημιακά. Έπέρασαν... και εύχομαι να έπέρασαν δια παντός ως κακόν όνειρον...

Ναι, αλλά θα τα λησμονήση ποτέ και μία μητέρα, μία δυστυχημένη μητέρα, η οποία έχασε, με τόσον σκληρόν και τραγικόν θάνατον, τὸ παιδάκι της, τὴν μονακριβὴν της ελπίδα;

Πῶς ἀποτέλεσμα εἶχον ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ ταραχαί; Τὸν ἀδικόν θάνατον ἐνός ἀθώου, τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ Χρυσάνθου Βαρύτση, ὁ ὁποῖος ἐφρονέθη κατὰ τὴν ἀκαιρίαν ἐκεῖνην συμπλοκὴν μεταξύ τῶν φοιτητῶν καὶ τῆς Αστυνομίας. Εὐρέθη ἐκεῖ ὄλιγος κατὰ σύμπτωσιν, διερχόμενος μετὸ τράμ, καὶ ἡ κακὴ αὐτὴ σύμπτωση τοῦ ἐστοίχισε τὴν ζωὴν...

Τίποτε δὲν συνέτελεσεν εἰς τὴν παῦσιν τῶν ταραχῶν καὶ εἰς τὴν εἰρηνικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, ὅσον ὁ ἀδικὸς αὐτὸς θάνατος, τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ καλοῦ καὶ ἀθώου, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε τὰς ἀμαρτίας

τῶν ἄλλων καὶ ἐθρηνηθῆ ὡς ἐξίλασθριον θύμα. Οὕτως ἀποθνήσκων ὁ Βαρύτσης, ἔσωσε διὰ τοῦ θανάτου του ὄλους ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι ἐκινδύνευον νὰ πέσουν, ἂν παρετεινότο αἱ ταραχαί. Ἄλλ' ἦτο τόσον ἐπιμελής καὶ χρηστός νέος! Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ζωὴ του θὰ ἦτο χρησιμωτέρα ἀπὸ τὸν θάνατόν του, κανένα δὲν ἀφίνει νὰ παρηγορηθῆ!...

Καὶ τὰ τραγικώτερα ἔχουν τὰ ἀστεία τῶν.

Μία κυρία, ἡ ὁποία παρέτυχεν εἰς τὴν συμπλοκὴν, διηγείτο τὰ πράγματα πολὺ ἐξημμένη καὶ ἔλεγε:

— Ἄρχισαν τότε τοὺς πυροβολισμούς... Τί κακὸ ἔγεινε! Σφαῖρες ἐδῶ, σφαῖρες ἐκεῖ, παντοῦ σφαῖρες... Φαντασθῆτε ὅτι εἶδα μιά που ἔπέρασε ἀπὸ μπροστά μου....

Καὶ ἐν μικρὸν Ζιζάνιον, διακόπτον: — Κυρία μου, νὰ μὴ ἦτον ἄμαξα;

Φεύγων ἀπὸ τὸ Ἐφεθεῖον, ἐνεθυμήθην τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ: « Ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἠλθάτε πρὸς με... Ἐφ' ὅσον ἂν ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε! » Φ.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Οἱ ἀγαποῦν καὶ ὄλοι φοβοῦνται τὸ ποτάμι. Καὶ εἶνε πραγματικῶς πολὺ εὐμορφόν, ἀλλὰ καὶ πολὺ φοβερόν πράγμα τὸ ποτάμι.

Ὁμοιάζει μ' ἕνα πελώριον φεῖδι που ἀρχίζει ἀπὸ τὸ βουνόν, ἐκτείνεται εἰς ὄλην τὴν πεδιάδα καὶ τελειώνει ἐκεῖ - κάτω μακριὰ εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ τὸ φεῖδι αὐτό, — δηλαδὴ τὸ ποτάμι, — πότε εἶνε ἤσυχο, σὰν μισοκοιμισμένο καὶ ρεῖ σιγὰ - σιγὰ, μ' ἕνα γλυκὺ ψιθύρισμα σὰν τραγοῦδι. ... Πῶς μάρεσει τότε νὰ στέκωμαι ἐπάνω εἰς τὸ γεφύρι καὶ νὰ βλέπω τὸ ἀργυρὸ καὶ ἀτάραχο ἐκεῖνο νεράκι που βρέχει τὰ χαλκίκα τῆς κοίτης καὶ ἀντανακλᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸν οὐρανὸν τὸν γαλάζιον, τὰ δένδρα τὰ πράσινα, τὰ σπιτάκια τὰ κάτασπρα καὶ τὰς κλωνόγυρτες καλαμιές που φυτρῶνουν εἰς τὰς ὄχθας του! Πότε πάλιν τὸ φεῖδι — δηλαδὴ τὸ ποτάμι, — ἐξυπνᾷ καὶ ἀγριεύει καὶ μουγκρίζει καὶ φουσκώνει καὶ ἀφρίζει καὶ τρέχει σὰν τρελλὸ καὶ ὄμαξ ἔξω ἀπὸ τὴν κοίτην του καὶ πλημμυρίζει τὴν πεδιάδα καὶ ξεριζώνει τὰ δένδρα καὶ παρασύρει ὅ,τι εὖρη ἐμπρὸς του, — σπῆτια, γεφύρια, ζῶα καὶ καμμιὰ φορὰ ἀνθρώπους. ... Φεύγω τότε, φεύγω μακριὰ, διὰ νὰ μὴ με παρασύρῃ κ' ἔμένα εἰς τὸν ἀγρίον θυμὸν του.

Ὅλοι ἀγαποῦν καὶ ὄλοι φοβοῦνται τὸ ποτάμι, τὸ εὐεργετικόν, τὸ ἤσυχον ποτάμι, ποῦ ἔχει ὄμως κάποτε καὶ τὰς κακὰς του ὄρας. Ἐτσι εἶνε καὶ μερικοὶ ἄνθρωποι: νὰ, παραδείγματος χάριν, ὁ Διδάσκαλός μας. Ὅταν εἴμεθα φρόνιμοι καὶ ἐπιμελεῖς, ὁ Διδάσκαλος εἶνε καλὸς καὶ γλυκὺς: ἀλλὰ ὅταν εἴμεθα ἄτακτοι καὶ ἀμελεῖς, ὁ Διδάσκαλος θυμῶναι καὶ ἀγριεύει καὶ μας τιμωρεῖ. Δι' αὐτὸ ὄλα τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν καὶ ὄλα φοβοῦνται τὸν Διδάσκαλον.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Η ΝΥΚΤΕΡΙΣ

Ὅταν ὁ ἥλιος βασιλέμη καὶ σκοτεινιάσῃ δὲ ἡ γῆ, ξυπνᾷ ἡ μαῦρη νυκτερίδα καὶ πτεροφυρίζει ὡς τὴν αὐγὴν.

Πουλί... με τέσσερα ποδάρια καὶ... ποντικᾶκι με πτερὰ, ἔς τὴν κεφαλὴν με δύο αὐτάκια, γράμφος δὲν ἔχει, οὔτε οὐρά!

Κ' ἔχει πτερὰ, ποῦ ὁμοιάζουν σὰν ἕνα δέρμα πτυχωτό, τὰ νύχια τῆς ποῦ το βαστάζουν ἢ ἀπλωμένο ἢ μαζευτό!

Καὶ ἀντὶ νὰ κτίσῃ με φυλάκια καὶ με πηλὸ μικρὸ φουλιά, σὲ κοῦφια δένδρα ἀποκοιμίζεται ἢ σὲ βαθύτατη σπηλιά,

Ὅχι, σὰν ὄλους, ἐσπλωμένη ἢ καθιστή, σὰν τὸ πουλί... παρ' ἀπ' τὰ νύχια κρεμασμένη με ἀνάποδα τὴν κεφαλὴν!

Ἡ νυκτερίδα, σὰν μητέρα, τόσὸ τὰ τέκνα της πονεῖ. Ποῦ τα θηλάζει νύκτα-μέρα καὶ με χαρὰ της ἀγρυπνεῖ.

Καὶ ὅταν κοιμηθῶμε ὄλοι, ἐντομα τρώγει βλαβερὰ, ποῦ βόσκουν εἰς τὸ περιδῶλι ἢ φαρμακῶνουν τὰ νερά

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝΥΜΩΝ

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ Σολωμοῦ καὶ συγχρόνως τὸ ἀριστούργημα τοῦ Μαντζάρου εἶνε ὁ Ἕμνος τῆς Ἐλευθερίας. Εἶνε ὁ ἀσπασμὸς δύο θεῶν ἀδελφῶν, τῆς Ποιήσεως καὶ τῆς Μουσικῆς.

Στοιχάζομαι ὅτι ἐν ἑξῆ σήμερον ὁ Οἰδίπους Τύραννος, θὰ ἔλυεν ὄλα τὰ αἰνίγματα τῆς «Διαπλάσεως» καὶ θὰ εἶχε πάντοτε τὸ Ἀ Βραβεῖον τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ἄλλὰ κατὰ τοῦτο διαφέρει ἡ σημερινὴ Συριανὴ Σφιγῆ ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν: ἐτι δὲν αὐτοκτονεῖ, ἀμα οἱ φίλοι μας λύουν τὰ αἰνίγματα, τὰ ὁποῖα προτείνει.

Ὁ Εἰφομάχος Κοκάρδας εἶνε ἥρωας ἐνὸς μυθιστορηματος διὰ μεγάλους. Ἄλλὰ τὰ καλὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ διαβάσουν βιβλία που εἶνε γραμμένα διὰ μεγάλους.

Ο ΔΕΡΒΙΣΗΣ ΚΑΙ ΑΙ ΜΥΙΑΙ

Ἔνας Δερβίσης, ὁ ὁποῖος εἶχε φήμην σοφοῦ καὶ ἀγίου ἀνδρός, εἰσῆλθε μίαν φορὰν εἰς ἕν ζαχαροπλαστεῖον. Ὁ καταστηματάρχης ἔσπευσε νὰ τον περιποιηθῆ καὶ τῷ προσέφερεν ἕν ἀγγεῖον πλήρες μέλιτος. Μόλις ἠνοιχθῆ τὸ ἀγγεῖον, λεγῶν ὀδύκλιχος μυῶν ἐχύθη κατ' ἐπάνω του. Ὁ ζαχαροπλάστης ἔλαβε τότε ἕν ριπίδιον διὰ νὰ τὰς ἐκδιώξῃ αἱ μυῖαι, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκοντο ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἀγγεῖου, ἔφυγαν εὐκόλως: ἀλλ' ὅσαι εἶχον ριφθῆ εἰς τὸ μέσον, λαμαργότεραι αὐταί, ἐκόλλησαν εἰς τὸ μέλι καὶ δὲν ἤμπόρεσαν νὰ πετάξουν.

Ὁ Δερβίσης, βυθισμένος εἰς βαθεῖς

διαλογισμούς, παρετήρει τὸ θέαμα τοῦτο μετ' ὄμμα ρεμβόν. Κατόπιν ἐξέπεμψεν ἕνα στεναγμόν. Ἐκπληκτός ὁ ζαχαροπλάστης τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν.

— Τὸ ἀγγεῖον τοῦτο, — εἶπε τότε ὁ Δερβίσης, — εἶνε ὁ κόσμος καὶ αἱ μυῖαι εἶνε οἱ ἄνθρωποι. Αὐταί που ἐστάθησαν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἀγγεῖου, ὁμοιάζουν με τοὺς φρόνιμους, οἱ ὁποῖοι, συγκρατοῦντες καὶ χαλιναγωγοῦντες τὰ πάθη των, δὲν κυνηγοῦν ὡς τρελοὶ τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ἡδονάς, ἀλλ' ἀρκοῦνται μόνον νὰ τὰς ἐγγίζουν, δηλαδὴ νὰ τὰς ἀπολαμβάνουν ἐν μέτρῳ. Αἱ μυῖαι, αἱ ὁποῖαι ἐρρίφθησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἀγγεῖου, παριστώσι τοὺς ἄφρονες, οἱ ὁποῖοι αποπύοντες πάντα χαλινόν, παραδίδονται

ἀμέτρως εἰς τὴν κραυπάλην καὶ εἰς τὴν διασφορὰν.

«Ὅταν ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου, διασχίζων μετ' ἡμῶν ταχέϊαν τὴν ἐπιφανείαν τῆς γῆς, θὰ κινήσῃ τὰς πτέρυγας του, ὅπως σὺ πρὸ ὀλίγου ἐκίνησας τὸ ριπίδιον, οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἴστανται ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἀγγεῖου, θὰ πετάξουν εὐκόλως πρὸς τὴν οὐρανίαν αὐτῶν πατρίδα: ἀλλ' οἱ δοῦλοι τῶν παθῶν των, οἱ ὁποῖοι θὰ εὐρίσκωνται ἐντὸς τοῦ ἀγγεῖου τῶν ἡδονῶν, θὰ βυθισθῶσιν ἀκόμη περισσότερο καὶ θὰ ριφθῶσι διὰ παντός εἰς τὴν ἀβυσσον τοῦ σκότους!»

(Μίμησις τοῦ Bidpai).

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ Τῆ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ 6 ΤΟΥΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Παρατηρήσατε τὰς προκειμένας ἑξ εἰκόνας, τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης, με προσοχὴν. Ἐὰν ἴδῃτε ὅτι χωρὶς λόγια διηγούνται ὀδυκλήρον ἱστορίαν. Λοιπόν, τὴν ἱστορίαν αὐτὴν εἰς τὰς τὴν διηγῆσθε με λόγια, με ἄλλους λόγους: θὰ συνθέσατε ἕν διήγημα ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ἑξ αὐτῶν εἰκόνων.

Οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς: 1. Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῆ εἰς τὴν συνήθη γλώσσαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ νὰ μὴ περιέχῃ πλέον ἀπὸ 850 λέξεις (ἐλιγότεραι ναί, περισσότεραι ὄχι). 2. Οἱ διαγωνισθησόμενοι πρέπει νὰ στείλουν τὸ διήγημά των ἐγκαιρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 15ης προσεχούς Μαρτίου τὸ βραδύτερον. Ὅσα διήγηματα ληφθῶσι

μετὰ τὴν 15ην Μαρτίου δὲν θὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν Διαγωνισμόν.

3. Ἀνοθεὶν τοῦ διηγήματος παρακαλοῦνται οἱ διαγωνισθησόμενοι νὰ γράψωσι τὰς λέξεις «Διαγωνισμὸς πεντηκοστὸς πρῶτος», κατόθεν δὲ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των, τὴν χρονολογίαν, τὸ ἀληθὲς ὄνομά των, τὸ ψευδώνυμόν των, (ἐὰν ἔχωσι καὶ θέλωσι: νὰ διαγωνισθῶσιν ὑπὸ ψευδωνυμοῦ) καὶ τὴν ἡλικίαν των.

4. Τὸ κάλλιστον διήγημα πάντων θὰ τύχῃ τοῦ πρώτου βραβεῖου καὶ θὰ δημοσιευθῆ ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ μετ' ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος αὐτό. Εἰς τὸν βραβευθησόμενον θὰ δωρηθῶσι βιβλία ἀξίας δέκα δραχμῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκτεθειμένων. Προσέτι θαξιωθῆ τῆς τιμῆς τὰ δημοσιευθῆ ἢ εἰκόνων του ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

5. Τὰ μετὰ τὸ πρῶτον σχετικῶς καλλίτερα δύο διήγηματα θὰ τύχωσι τοῦ δευτέρου βραβεῖου, θὰ δωρηθῶσι δὲ εἰς ἑκάτερον τῶν γραψάντων αὐτὰ βιβλία ἀξίας πέντε δραχμῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν ἐκτεθειμένων.

6. Τὰ τρία ἄλλα διήγηματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τ' ἀνωτέρω θὰ τύχωσι τοῦ τρίτου βραβεῖου. Εἰς ἕκαστον δὲ τῶν γραψάντων αὐτὰ θὰ δωρηθῆ ἀνὰ ἕν βιβλίον.

7. Ἐὰν τύχωσιν ἐπαίνου οἱ σχετικῶς καλλίτερα διήγηματα γράψαντες μετὰ τοὺς ἀνωτέρω.

8. Εὐφήμου μνηστικῶς τέλος θὰ τύχωσιν ὅσοι κρηθῶσιν ἄξιοι αὐτῆς.

Ἡ κρίσις μετὰ τοῦ βραβευθησόμενου διηγήματος θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ τὸ πρῶτον Σάββατον τοῦ προσεχούς Ἀπριλίου.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΑΣΣΙ
[Συνέχεια] (σε Σελ. 28).

«Από τότε, διά κάμποσον καιρόν, είχα τόν φόβον του νερού. Δέν έτολμούσα να πλησιάσω ρούακα, αν δέν ήτο μαζί και ή μητέρα μου, έπινα δε χωρίς να κιντάζω μέσα διόλου. Αλλά μ'

δλ' αυτά δέν έδιορθώθηκα από την φιλαρέσκειαν και έρωτοσσα καθημερινώς την μητέρα μου, καθώς και την Ξανθήν και την Μπιρμπίλω, αν έμεγάλωναν τα κέρατά μου.

«Σου είπα ότι ο κύριος Μίλχ δέν έμενε συνήθως εις τό σπίτι. Έπήγαινε εις την πόλιν και εκεί ειργάζετο ως μεσίτης των άχθοφόρων. Αλλά δέν θα έκέρδιζε και πολλά από την εργασία αυτήν, διότι όσάκις επέστρεφεν από τό Βάδεν, αντί να φέρη χρήματα εις την γυναίκα του, απεναντίας τής έζητούσε.

Έπέστρεφεν όλίγας ημέρας μετά την πώσόν μου εις τόν ρούακα. Φαίνεται ότι εξαιρετικώς είχε κάμη καλώς εργασίας και ήτο πολύ χαρούμενος. Έχάρισεν ένα φισού εις την γυναίκα του, από μίαν ποδιάν εις τά κοριτσάκια του και ένα μεγάλο σουγιάν εις τόν Ιωσήφ και ένώ όλοι ενόμιζαν ότι τά δώρα του έτελείωσαν, έρριφεν άκόμη εις τά γόνατα τής κυρίας Μίλχ έν ευμορφον περιλαίμιον από μαροκινόν δέρμα, μ' ένα κουδουνάκι, και τής ειπε :

«Νά, γιά την Ασπούλα σου!»

«Η κυρία Μίλχ έχάρη πολύ και έτρεξεν άμέσως νά μου τό φορέση. Ένα κουδουνάκι! Τι ευτυχία! Κανείς άλλος δέν είχεν εις τό σπίτι. Δέν έκρατήθηκα και έτρεξα νά δείξω εις τόν ρούακα τόν νέον μου στολίδι! Αλλά έπρόσεξα καλά νά μή ξαναγλυστρήσω... Δέν είνε περιστασις διά νά πνιγή κανείς, όταν του χαρίζουν ένα τόσο ευμορφον πράγμα!

«Ένα κουδουνάκι! Όστε λοιπόν ήμπορούσα τώρα νά κάμνω κρότον και τό κουδουνάκι μου έκαμε πολύ ώραιον κρότον, γλυκύν, άργυρόχρον... Ω, είνε αδύνατον νά σου παραστήσω την χαράν μου! Και ή μητέρα μου επίσης έχαιρε πολύ που μ' έδλεπε τόσο ευχαριστημένην αλλά μου είπεν ότι δέν έπρεπε νά κάμνω κατάχρησιν τής μουσικής μου. Ποῦ νάκούσω εγώ! αιώμως έπηδούσα διά νά κτυπά τό κουδουνάκι μου και είχα μίαν ύερήφάνειαν δι' αυτό! Την νύκτα, άμα

έξυπνούσα, άμέσως έσσια τό κεφάλι, διά νάκούσθ ή τό κουδούνι. Αγαπῶ κανείς πάντοτε τόν ιδιόν του κρότον, αλλά ποτέ τόν κρότον των άλλων. Η Ξανθή και ή Μπιρμπίλω, δυσηρεστημένοι που δέν είχαν και αυτά κουδούνι, παρεπονέθησαν ότι δέν τας άφίνα νά κοιμηθούν. Αὐτάι αί ίδιαί, που έλεγαν άλλοτε ότι ή μητέρα μου έκαμε καλά νά με τιμωρή, ισχυρίζοντο τώρα ότι έπρεπε νά με τιμωρήσει πολύ άσχηρῶς. Αυτό έγείνε και επί τέλους έλαβα τήν άπόφασιν νά κοιμούμαι χωρίς νά κουνῶ τό κουδούνι μου. Απεξημιωνόμην όμως την ημέραν τότε έκούδούνιζα διαρκῶς. Αμα έπερνούσε κανείς, έτρεχα πρὸς τό μέρος του με σιωπήματα. Οι άνθρωποι έγύριζαν πρὸς τόν ήχον και όλοι άπαράλλακτα έφώναζαν : «Ω, τί ευμορφη γιδούλα!» Όμολογῶ ότι ο ήχος αὐτῆς τής φωνῆς, μου ήρσε πολύ περισσότερον από τόν ήχον του κουδουνιού. Βλέπεις ότι και ή γιδούλες μεταχειρίζονται τοιαῦτα τεχνάσματα, διά νά κινούν την προσοχήν.

«Είχαν κάμη τότε ένα τραγουδάκι γιά μένα :

«Η Ασπούλα φορεῖ τώρα
Κουδουνάκι από τή χώρα,
Κουδουνίζει κάθε ώρα
Ντίρ! Ντίρ! Ντίρ!

«Ω, ναι, έκούδούνιζα κάθε ώραν. Και καμιά φορά μάλιστα με κάποιον πονηριαν και κακεντρέχειαν. Διότι επήγαινα συχνά-συχνά κοντά εις την Ξανθήν και εις την Μπιρμπίλω, έδινα μία με τό κεφάλι, έκούδούνιζα δυνατά, μέσ 'στο αὐτί των, και έφευγα τρέχουσα και γελῶσα με τόν θυμόν των. Αλλά και συχνά πάλιν έκούδούνιζα χωρίς κακίαν και χωρίς κατακόνητα, απλῶς διά νά μ' ευφραίνη ή μελωδία.

«Μίαν ημέραν έμαθα ότι δέν είνε και τόσον άφέλιμον πράγμα νά φορῆ κανείς κουδούνι.

«Ο βοσκός μας Ιωσήφ είχε κόψη άνθη και έκαμε μίαν μεγάλην άνθοδέσμην, την όποιαν ήθελε νά προσφέρη εις μίαν μικράν του φίλην. Αυτό εγώ δέν το ήξευρα άπεναντίας, καθώς είχεν άποθέση κατ' αγγίξ την άνθοδέσμην, ενόμισα ότι ήτο προσωρισμένη δι' ήμάς και ήρχισα νά τρώγω μία χαρά τας μουσωτιδας τής και τούς κισσούς τής. Αμα με είδεν ο Ιωσήφ, έθύμωσε τόσον πολύ, που έδραξε τό ραβδί του και έτρεξε κατ' έπάνω μου, μ' όλα τά βελάματα τής μητρός μου, ή όποια τόν παρεκάλει νά με συγχωρήσει. Έγώ έτρεξα άμέσως και έπρόσβασα νά κρυφθῶ μέσα εις κάτι θάμνους, πλησίον εις τό ποτάμι. Αλλά κατ' άδυστυχίαν τό κουδούνι μ' έπρόδωσε και ο θυμωμένος βοσκός ήλθε, μ' εύρε, μ' έβγαλεν από την κρύπτην μου και μ' έξυλοκόπησεν εις τά γερά. Βεβαίως πάντοτε θα μ' εύρισκεν' άλλ

αργότερα ίσως ο θυμός του θα ήτο ξεθυμασμένος και δέν θα μ' έκτυπούσε τόσο δυνατά.

«Από την ημέραν εκείνην δέν αγαπούσα πλέον τόσον πολύ τό κουδούνι μου, ούτε έσκιρτούσα πολύ διά νάκούεται. Έπί τέλους έχασα τό γλωσσίδι τό κουδούνι ήτο άχρηστον και μου τό έβγαλαν μαζί με τό περιλαίμιον. Το τρίχωμα του λαίμου μου έφαγώθη και έπέινο τό μέρος και έπέρας πολυς καιρός διά νά ξαναγίγη. Πολλάκις μία ήδονή άφίνει ήχην δυσάρεστα και την πληρόνει κανείς πολύ ακριβά.

ΣΤ'.

«Από τινος καιρού, ή Ρούσα μ' έπεριτριγύριζε πολύ.

«Τās ώρας, κατ' ας όποιας ή μητέρα μου έλειπεν εις την πόλιν, με άφιναν εις μίαν μικράν αυλήν, όπισθεν τής οικίας. Κάθε φορά που ήμουν εκεί, ή Ρούσα εύρίσκετο πάντοτε πλησίον έπερνούσε τό μακρό της κεφάλι επάνω από τόν φράκτην και μου έλεγε : «Καλή μέρα, Ασπούλα, τί ευμορφη που είσαι!» Και εγώ τής απαντούσα : «Καλή μέρα, Ρούσα» διότι ή μητέρα μου ήθελε νά είμαι ευγενής, αλλά τίποτε άλλο έξακολουθούσε νά μου απαγορεύη νά συνάψω σχέσεις μ' εκείνην την γίδαν κ' εγώ την ύπήκουα.

«Κάποτε ή Ρούσα, άφ' ου μ' έκαλημέριζε, έμένεν εις τόν φράκτην και έλεγε ως νά ώμίλει μόνη τής : «Έρχομαι από τό δάσος» τί ώρατα που είνε εκεί! τί ευμορφο χόρτο που έχει!» Και έκλεινε τό μάτι τής με πολύ παράξενον τρόπον.

«Τότε εγώ άνεστέναζα, όλίγον λυπημένη που ήμουν τόσον φρόνιμη, και έσυλλογιζόμην ότι, αν επήγαινα εις τό δάσος, θα διεσκέδαζα όλίγον' έπειτα θα συνωμιλούσα με την Ρούσαν και θα μου διηγείτο όλα τά περιεργα πράγματα που έβλεπεν εις τας έκδρομάς τής.

«Έπί τέλους, με όλην την έπιθυμίαν που είχα νά μή παρακούσω την μητέρα μου, δέν έβάσταξα πλέον και είπα :

«— Ρούσα, είνε λοιπόν πολύ ευμορφον τό δάσος ;

«— Άκούς εκεί; ευμορφον λέει ;

«Και ήρχισε νά μου διηγείται ένα σωρό θαυμασια διά τό δάσος, ώστε μ' έκαμε νά θεωρῶ τόν έαυτόν μου πολύ δυστυχῆ, που δέν το είχα ιδῆ έως τώρα.

«— Και πηγαίνεις συχνά εις τό δάσος, Ρούσα ;

«— Κάθε φορά που κόβω τό σχοινί μου, και τό κόβω ξεύρεις, κάθε μέρα!

«— Αλλά ύστερα, ή κυρία σου δέν σε τιμωρεῖ ;

«— Ναι! ή γρηά με δέρνει' αλλά τί με τοῦτο ; Συνειθίζει κανένας τό ξύλο' έπειτα, μπροστά 'ς την ευχαριστη-

στην που αίσθάνομαι εις τό δάσος, τί είνε πέντε-δέκα ξυλιές ; Μπρε και τά κόκκαλα νά μου σπῶσουν, εγώ θα πηγαίνω εις τό δάσος!

«— Αλλά αὐτό είνε παρακοή, Ρούσα. Δέν φέρεσαι καλά πρὸς την κυρίαν σου!

«— Αὐτή δέν φέρεται καλά πρὸς εμέ. Και γιατί νά με δένη, σε παρακαλώ ; Ποιός τής έδωσε τό δικαίωμα ; Υπάρχουν χώρες, όπου ή γίδες είνε ελεύθερες και τρέχουν όλη την ημέρα άσφ θείλου. Δέν θαξιαθῶ κ' εγώ νά

πάγω καμιά φορά εκεί-πέρα ; . . . «Ας είνε! Νά σου πῶ, Ασπούλα, έρχεσαι να πάμε μαζί εις τό δάσος!

«— Ω, όχι, Ρούσα! φοβούμαι . . . » «— Ρούσα! ε! Ρούσα! εκεί είσαι άκόμη, διαβολόγίδα!» ήκουσα την γραίαν νά φωνάζη, άσθμαίνουσα από τό τρέξιμον και συγχρόνως δυδ-τρια κυπήματα άντήχησαν επάνω εις την ισχυήν ράχην τής Ρούσας.

(Έπειτα συνέχεια)

KIMON AΛKIANH

Κατ' τό γαλλικόν τής Βέρθας Βαδελ.

TAMEION ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ
ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[Εκποῦς του Ταμείου. — Αναλόγως του μέχρι τέλους του σχολικού έτους συναχθησόμενον ποσῶν εκ των εκάστοτε εισφορών των συνδρομητών μας και παντός άλλου επιθυμητούς να συνεισφέρη, θά σταλῶσιν εις τά εν Αθήναις και άλλωχού Σχολεία τομοί της «Διαπλάσεως των Παιδων» και της «Βιβλιοθήκης» αὐτῆς, ίνα διανεμηθῶσιν ως βραβεΐα εις τους άριστέυσοντας άπόρους μαθητάς Αι εισφοράι, εκ οιουδήποτε ποσῶ, δεκταί και εις γραμματόσημα, στέλλονται άπευθείας πρὸς τό Γραφείον τής «Διαπλάσεως των Παιδων»]

ΠΕΜΠΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Έκ προηγούμενων εισφορών . . . Δρ. 92,20	Έκ μεταφοράς Δρ. 107,35
Αδάμ Κ. Θεοφύλακτος . . . » 3,30	Κόρη του Γιαλού . . . » — 50
Άνδρείος Άργοναυτής . . . » — 50	Γελόσσα Φόσις . . . » 6,80
Αλέξανδρος Άναρ. Σιμπούλου . . . » 3,—	Ανθισμένη Πεδιάς . . . » 3,40
Κωνσταντ. Π. Γιαννηκαπάνης . . . » 3,35	Λεωνίδας Γ. Καροσφύλλης . . . » 3,05
Ραχήλ Α. Μερκάτι (β' εισφορά) . . . » 5,—	Κωνσταντίνος Ι. Γυλιέρης . . . » 1,15
Είς μεταφοράν Δρ. 107,35	Τῶ όλον μέχρι τῆς 15' Ιανουαρίου Δρ. 122,25

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς άποστολήν παλαιών φύλλον τής «Διαπλάσεως» θά εκτελήται, αν δέν συνοδεύεται με τό αντίτιμον. Έκαστον φύλλον τής Α' περιόδου (1879-1893) τιμάται λεπτά 25, τής δέ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτά 15.

TOMOI
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
TOMOI 16 (οι έξῆς : 4,5,6,7,9,11,15, 16,17,18,19,20,21,22,23,24) πρὸς δραχ. 1 έκαστος διά τούς εν Αθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διά τας Έπαρχίας, και πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διά τό Έξωτερικόν.
TOMOI 6 (οι έξῆς : 1,3,8,12,13,14) πρὸς φρ. 2,50 έκαστος.
TOMOS 4 (δ 10' πλησιάζουν νά ξαντληθῶ) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)
TOMOI 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 και 1896 ὡν έκαστος τιμάται: Α' Δεδεος φρ. 7. — Χρυσόδεδος φρ. 10.
ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀπὸ ὄσο εύρίσκονται και οι τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Επὶ τῆς σημερινῆς δέ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς άδεδετων, πρῶσιθῆναι και φρ. 3 διά τό δέσιμον έκάστῆς δυῶδος τόμων.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
πωλῶνται δι' ὅλον τὸν κόσμον
εις τό Γραφείον τῆς «Διαπλάσεως».
Προμηθευθῆτε ὅλοι
διὰ τὰς ἀνταλλαγὰς σας.
ΤΙΜΩΝΤΑΙ
Έκαστον τετραδίου λεπτά 15
Δέση 25 τετραδίων μετ' έξωφύλλου και πίνακος περιεχομένου . . . φρ. 3
Έξωφύλλου και πίναξ λεπτά 30

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
— Πῶς πᾶς Πέτρο, 'ς τῆ γραμματικῆ ;
— Δαιμόν, πατέρα.
— Νά ιδούμε λοιπόν ἔμαδες τὰς τρεῖς κλίσεις ;
— Καλῆ ποῦ τρεῖς ! εγὼ τας ἔμαθα ὅλας !
* * *
Εἰς τό τραπέζι.
Ο Τοτός : — Γιατί, μαμμά, αὐτό τό ψωμί τό λέγων Χριστόψωμο ;
Η Φιγή (ἀδελφῆ μικροτέρα) . — Γιατί απ' αὐτό ἔφαγε ὁ Χριστός !
Εστάλη ὑπὸ τοῦ Αρητοῦ τοῦ Μέλανος Αρημοῦ.

ΠΑΡΑΚΛΟΥΝΤΑΙ οι άλλόστονες κατοικίαν συνδρομηταί νά γνωστοποιήσιν ήμίν εκκαίρους την νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες και 50 λεπτῶν γραμματόσημον διά την διαπάνη τής τυποσεως τῆς νέας ταινίας.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ, μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου δεχομαι σε-λίβας Καλλιγραφίας διά τόν Διαγωνισμόν. Έλαβα έως τώρα άρχετας. Τώρα έτοιμάζε-ται ή κρίσις τῆς Δ' Κυριακῆς και αί εικόνες, αί οποίαι θά την συνοδεύσουν.

Από τας έπιστολάς που έλαβα αὐτήν την εβδομάδα, καθώς και την προηγούμενήν, διασπῶσά μου τας Πληροφορίας και τούς Ασπασμούς. Έπειδή δέ είνε πάρα πολλοί, δέν μένει τόπος διά τίποτε άλλο. Λοιπόν :

Ασπασμοί, πληροφορίες. — Η Μικρά Μάγισσα άσπάζεται την Μαύρην θάλασαν, την Άπτερον Νίκην και την Ποιμενικήν Φλογέραν : ο Μιχαήλ Σακελλαριάδης τόν Αρθούρον Κοέρ : τό Ηούχο Άρακι τόν Φοσστήρα τής Θεσσαλίας. — Το Αρχιζέλιον άνασπάζεται τόν Βελλεβοῦλ και τό Δαιμονάκι, μου γράφει δέ νά έπω εις τόν Θεουκῶδη τόν Ιστορικόν ότι ο Λέων τῆς Αφρικῆς δέν τον γράφει, έτοιμάζομενος νά έδη εις τας Αθήνας διά την Μ. Κυριακήν. — Ο Δεκαπενταετής Πλοίαρχος άσπάζεται την Ροδοδάκτυλον Ηῶ και ζητεῖ τάρχη τῆς Μεδούσης : ο Ταρλαλαμπούμπας τόν Τζι- Τζι- Μπου-Μπουμ : ή Γλυκόλαλος Αῆδων την Χαρογγήν και την Σοφίαν Παλαμά : ο Παγωμένος Όκεανός τόν Αδικογράτωνα τῶν Όκεανῶν (και ἔς τον διατάξη νά ξεπαρώση!) ο πρώην Φάβος Αῆδων την Γαληναίαν θάλασαν και την Ναυτοπούλαν : ο Δόν Κυχώτης τόν Ναυαρχον Κοδριγκιτάνα, τῶν ὁποίων ζητεῖ τάρχηκά, και τόν Πτερωτόν Πήλασον : ο Έλληρ Σγαναρέλλος τόν Καρχαριαν τῶν Φαλήρων. — Η Βδάλισθος Καρδία δηλοῖ πρὸς θεους θεοι έζητησαν τόνομά τῆς, ότι ονομάζεται Χρυσούλα Γ. Κέκση και ότι προσεχώς θάλλάξη ψευδώνυμον, άσπάζεται δέ την Φαρφαρίαν και τό Μικρόν Πειρακτήριον : ή θεός την Έλληνικήν Σημαίαν : ή Γλυκῆτα Έλις την Μυροσίνην και την Αργείαν Τελειόλαν : ή Αῆναις την Χιονισμένην Όδησον και τόν Έλληνα Σγαναρέλλον : ή Αῆρα τῶν Φαλήρων την Αρσοσπερον Έλαφον και τόν Αῆρειον Αργοναύτην : ή Εὐτυχῆς Θνητή (ή ξεπαθαμένη) τόν Οιδίποδα Τυραννον, τόν Έλληνα Σγαναρέλλον και την Έλληνίδα Καλλιτέχνηδα : ο Κάτασπος Αράπης την Αῆραν τῶν Φαλήρων : ο Κορβαλιός Έκτορ τῶν Όρρεά και την Έλληνικήν Σημαίαν. — Ο Τικ-Τακ μου γράφει νά έπω εις την Έλευθεραν Έλλάδα, ότι τῆς χρεωστῆι χάριτας διά την συμβολήν και διά τό μῆθημα που του έδωκε. Την ευχαριστεῖ πολύ-πολύ και ομολογεῖ ότι έχει δικαίον. (Εὐγε, Τικ-Τακ!) — Η Αγκρα τῆς Εὐτυχίας άσπάζεται την Ξανθήν Έλληνοπούλαν και την Αθηναίδα : ο Σιδηρόδρομος τῆς Θεσσαλίας την Γῆν τῆς Έλλάδος : ή Ναυτοπούλα την Καρδερίταν, εις την όποιαν θύμω δέν λέγει τάρχηκά τῆς, διά νά μή αναγκασθῶ νάλλάξη ψευδώνυμον : ο Διογῆνης Λαέρτιος την Καλλιόδα, ης ζητεῖ τό ὄνομα : ή Ποιμενική Φλογέρα την Ανθισμένην Αυγαριαν και την Φουρτοτσαν και τῆς εὐχεται καλῶς πρόδους εις τό Όρειον : ο Κροκοδείλος τῶν Νελλων τό Μή με Λησμονεῖ και την Νεράιδαν τῶν Γιαλῶν, ης ζητεῖ τό ὄνομα. — Η πρώην Μαρσοσώτισσα έρωτά τό Ταπεινόν Ιον τί του έκαμε νά την εἰπῆ Γοργόναν ; Αχ ! αὐτό τό Αρχιζέλιον ! — Η Έλληνική Σημαία ευχαριστεῖ τόν Οιδί-

ποδα Τύραννον, τὸν Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον κτλ. διὰ τὰ συγχαρητήριά των. — Ἡ Μέδουσα εἰδοποιεῖ τὴν Ἀργεῖαν Τελευτάριαν νὰ μὴ τὴν παραπληρώσῃ εἰς τὴν Μεγ. Κυριακὴν, διότι ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν εἶνε πού θά μαρτυρηθῇ. — Ὁ Οὐδύππου Τύραννος ἀσπάζεται τὴν Φθινοπωρινὴν Βροχὴν καὶ τὴν Ναυτοπούλαρ ἢ Ἀγγιγόνην τὴν Ἑρωϊκὴν Πάργαν, τὴν Μαργαρίταν, τὴν Δέαν, τὸν Ναστραδῶδερ Λόντζερ κτλ. ἤθελε δὲ πολὺ νὰ μᾶθῃ τὰ ψευδώνυμα καὶ παιδιῶν πού ἤκουσεν εἰς τὸν Ὀμιλον τῶν Φιλομαθῶν νὰ συνομιλοῦν δι' ἐμὲ, ἐνῶ καὶ ἐκείνη συνομιλεῖ μετὰ τὸν ἐξιδελφόν της. — Ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς ἀντασπάζεται τὴν Φθινοπωρινὴν Βροχὴν, ἰσχυρίζεται δὲ ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἤβουρῃ τὸ ὄνομά του καὶ τὴν προκαλῆ νὰ το φανερώσῃ! — Τὸ Φωτοβόλον Τύρον ἀσπάζεται τὸν Λιονομέτορον Τυμφρηστόν, ὃν γνωρίζει ἡ Μαργαρίτα τὴν Ποιμενικὴν Φλογεραν καὶ τὸν Παγωμέτορον Ὀκεανόν ὃ Κολλουός τῆς Ρόδου τὸν Δὸν Κεχρότην, τὸν Ὀλύμπιον Αἰα, τὸ Ταπεινὸν Ἴον κτλ. ἢ Ἀρσὴν Πεταλούδα τὴν Καρράτιδα Παρθένον καὶ τὴν Νεοράδιαν τοῦ Γιαλοῦ ὃ Κερκυραϊκὸς Μόρηψ τὸν Μεγγίλον ἢ Μέλδουσα Καλλιτέχνισ τὴν Μαργαρίταν ἢ Μένιππου τὸν Μεγγίλον (καὶ νὰ μὴν εἶνε τόσο ἀνήσυχος εἰς τὸ Σχολεῖόν) ὃ Ναστραδῶδερ Λόντζας τὸ Ἀργεῖαικο Πρόσοο καὶ τὴν Ὀραϊαν Πρέγκηπον ἢ Ἀποκατάστρα Βυδάκια τὴν Σεμιράμιδα καὶ διατὶ δὲν γράφει πλέον; — Ἡ Μπουμπουλίνα πληροφρεῖ τὸν Ἄρην δτι ὀνομάζεται Νικίλαος Γ. Μπουμπουλίης καὶ δτι ἤλλαξε ψευδώνυμον. — Ἡ Νεφέλη ἀσπάζεται τὴν Δάφνην, τὴν Μήδειαν καὶ τὸν Ἀρσὴν τοῦ Μέλανος Ἀρμυῶ. — Ὁ Ἕλληρ Στραναρέλλος ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ μᾶθῃ τὸ ψευδώνυμον ἐκεῖνου, ὃ ὀνομαζοῦν εἰς τὸν Ὀμιλον τῶν Φιλομαθῶν ἐφάρευσεν δι' αὐτὸν. — Ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς ἀσπάζεται τὸν Πωλιόν Ἀστέρα καὶ τὸ Ἄρθος τῶν Δευμῶνων. — Ἡ Κροαλληνακὴ Ἄδρα πληροφρεῖ τὸ Ταπεινὸν Ἴον, δτι ὀνομάζεται Αἰ. Χ. Π., ζητεῖ δὲ τὰ ἀρχικά τῆς Χωρικῆς τῆς Ρουμανίας. — Ὁ Δευμῶν ἄσπάζεται τὴν Φλόερον Χαλιδῶνα, δὲν δύναται δὲ νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ μὴν ἀλλάξῃ ψευδώνυμον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ γὰν
 λάξουν: ἢ Μέλδουσα Καλλιτέχνισ μετὰ τὸν Ἀκάματον Ποδηλάτην καὶ μετὰ τὸν Δέοντα τῆς Ἀφρικῆς ὃ Μπαρμπά Νικολῆς μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆ, Ποιμενικὴν Φλογεραν, Βεελθούλ καὶ Ἄδραν τοῦ Ἀρίονος ἢ Ὀραία Ἀρκαδὸς μετὰ τὴν Χρυσὴν Ἀμμουδιάν ὃ Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ μετὰ τὸν Ζακχαῖον, Ἐκθῆλον Ἀπόλλωνα, Φουρτούναρ, Σαρθὴν Ἐλληνοπούλαρ, προπὴ Παχὸν Τύρον, Δαυμονάκι, Ἀρχιζιζάνιον, Σπίστο Μονάχο, Ἀρχιμῆδην Μαθηματικόν, καὶ (δῶσα σοὶ ὃ Θεὸς!) Γενναίαν Ἑλληνίδα ὃ Ἀνδρέας Ἀργονάτης μετὰ τὸν Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ ὃ Παγωμέτορος Ὀκεανὸς μετὰ τὴν Γῆν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Μαργαρίταν ὃ Ταρλαλαμπουμπας μετὰ τὴν Στραβῶνα τὸν Γεογράφον ὃ Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχος μετὰ τὴν Γῆν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸν Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ ὃ Ἀρσὴν τοῦ Μέλανος Ἀρμυῶ μετὰ τὸν Κορδαλό τὸ Ἦσυχο Ἀεράκι μετὰ τὸν Ἐρμημίτην καὶ τὴν Πετραδὴ Παραλίαν ἢ Φουρτούνα μετὰ τὸν Τιχ-Ταχ, μετὰ τὸν Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ καὶ τὴν Βύτυχην Ὀρητήν ἢ Ἀρκαρὰ τῆς Βύτυχης μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆ ἢ Ἀρκαρὰ μετὰ τὴν Ἀνθισμένην Ἀνγαριάν.

Τώρα, ὅσοι δέχονται τὴν ἀλλαγὴν, ἤκευρον πλέον τὴν εὐαρίαν. Τὰ εἶπα εἰς τὰ τρία προηγούμενα φυλλάδια καὶ πιστεύω δτι τὰ εἶπα πολὺ σαφῶς. Ἄς ἀναγνώσουν λοιπὸν τὴν ἄδηγαν, ὅσοι δὲν ἐνόησαν τὸν τρόπον τῆς ἀλλαγῆς, διὰ νὰ μὴ κάμωσαν λάθη καὶ με δυσκαλοῦν.

Προσθένω, δτι ἤθελε τετράδιον στελλόμενον

πρὸς ἀνταλλαγὴν πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἐν εἰκοσάλεπτον γραμματισμόν, ἀδιάφορον ἂν τὸ τετράδιον εἶνε προωρισμένον διὰ τὰς Ἀθήνας, διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἢ διὰ τὸ Ἑξωτερικόν. Ἀπεράσια νὰ λάβω τὸ μέτρον τοῦτο, διότι εἶνε δύσκολον νὰ γνωρίζῃ ἕκαστος πού διαμένει ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὅποιον στέλλει Μικρὰ Μυστικὰ. Ἄν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους προκύβῃ τυχὸν διαφορά ἀπὸ τὸ Γραμματισμόν, θά κατατεθῇ εἰς τὸ Ταμῆον τῶν Ἀπόρων.

Ἐγχεῖνους τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι εὐχαρίστως εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου τοὺς νέους μου φίλους! Ἦψρον, (αὐτὸ ἐξέλεξα): **Κόμητα Μορτεχόστον, Ἄρμα τοῦ Ἥλιου, Γλοκίαν Ἑλλάδα, Σενγα, Ἀργεῖαν Ἀμερικανίδα, Χαοτέα, Γλοκίαν Ἀπόδα καὶ Τοξοτίδα Ἀρτέμιδα.**

Ἐπίσης ἐκ τῶν προταθέντων νέων ψευδώνυμων πρὸς ἀντικατάστασιν καλαιῶν δέχομαι τὰ ἔξης: **Ἀελίη τοῦ Ἰονίου, Τράκα-Τροῦκα, Ἀλκωνίς Ἡμεῖρα, Βασιλεῖς τῶν Ἰτηῶν καὶ Δαυμόνιος Περικλῆς.**

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς ὅσους τῆ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἔβδομάδα, μὴ δυναμένη νὰ πηγήν χωριστὰ εἰς ἓνα ἕκαστον: **Μικρὰ Μόρσοσα, Θέλλουσα, (εἰς τὴν ἐρώτησιν της ἀπαντῶναι) Καλλικάντζορον, Κορθαῖορον Ἐκτορα, (τὶ ὄραϊον γράμμα!) Φουρτούναρ, Δάφνην, (τῆς ἀπαντῶναι εἶνε περιττὸν) Ἦσυχο Ἀεράκι (ἔσπειλα) Ἀρχιζιζάνιον (ἔσπειλα) Ἀρσὴν τοῦ Μέλανος Ἀρμυῶ, Ἀγγιγόνην (εἶδες, ἀγαπητὴ μου, δτι ἄδικως παρεπονέθης!) Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον (ὅπως βέλγ), Ταρλαλαμπουμπας, Σκαθάκι, Παγωμέτορον Ὀκεανόν, Ἀρκαρὸν Ρόδου, Οὐδύππου Τύραννον, Δὸν Κεχρότην (πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ὀραϊότης ἐκείνη ἐπιστολή) Ἑλληνα Στραναρέλλον, Ἐκθροσόνην Μεγαλισάν (ἔσπειλα εἰς νέον) Γαλληναίαν Θάλασσαρ, Κερκυραϊκὴν Μέλδουσα (ἔλαβα τὴν χαριτωμένην φωτογραφίαν) Ἄδραν τοῦ Βύξειτον, Μαντίον τῆς Δωδώνης, Λιονομέτορον Τυμφρηστόν, Δούκισσαν τῶν Ἀθηναίων, Ἀκατερίνην Κοζάλην, Κωνσταντίνον Ταμπουκόπουλον, Δημήτριον Ιαζιζάνον, Ὀραϊαν Ἀρκαδα, Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ, Ριζάρδον Γ', (ἔνεκα ἀνοητέρον λόγων, ἢ εὐγενῆ καὶ πατριωτικῶτάτη πρότασις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ δευτῆ ἐν τοιαύτοις συγχαίρων τοὺς λαβόντας τὴν πρωτοβουλίαν) Φωφὸ Γ. Ἰωαννίνων (ἐπιστευχὸς τὸ ψευδώνυμον πού μου προτελεῖ, τὸ ἔχει ἄλλῃ περιμένω νέον), Ἀθηναῖδα, (πραγματικῶς ἤμην ἐτοίμη νὰ εἶπα: τί ἔγενεν αὐτὴ ἢ Ἀθηναῖς!) Ἄδραν τοῦ Φαλιῶρος, Μπαρμπά Νικολῆν, Ἀλέξανδρον Η. Ματαράχραν, Μέλδουσα Καλλιτέχνισ, (ἀφ' οὗ δέχῃσαι τὴν ἀνταλλαγὴν, σὺ πρῶτῃ ἄφελος νὰ στείλῃς τετράδιον, συμπληρωμένον μετὰ τὰς ἀπαντήσεις σου) Τὸν - Τῶν (ἔχι πρὸς Θεοῦ! αἱ λύσεις ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ φυλλάδιον πρέπει νὰ γράφονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χαρτοῦ, αὐτὸ μόνον εἶνε ἢ Ἦψρον Σκαθάκου, Στράφανον Κόττινον κτλ. κτλ.**

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰανουαρίου, ἄπαντινα εἰς τὸ πρῶτος. Ἐπειδὴ τὰ φυλλάδια μου στοιχειοθετοῦνται πολὺ ἐνωρίτερον τῆς ἡμέρας πού ἐκδίδονται, αἱ ἀπαντήσεις βραδύνουν· ἀλλὰ δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἀνοητομανοῦν καὶ νὰ παραπονῶνται οἱ μικροὶ μου φίλοι. Δαυμόνω πολλὰς ἐπιστολάς μετὰ παράνομα δτι δὲν ἀκίνηται· καὶ ὅμως θσαν τὰς λαμβάνω ἔχω ἤδη ἀπαντήσῃ—καθὼς το βλέπουν κατόπι καὶ αὐτὸ πού μου γράφουν. Ὡστε . . . ὑπομονή! ὑπομονή!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ἈΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 1 Μαρτίου.

51. Αεξίγροφος.
 Ἐάν ἐνώσης γράμμα μετὰ ἀντανυμίας, εὐθὺς θά σχηματισθῇ μιαν νῆσον τῆς Τουρκίας. Ἐστὴν ἡ τοῦ Μεδελόνος.

52. Στοιχειδύγροφος.
 Ἀπὸ ἀρχαῖον στρατηγὸν ἀν βγάλης ἐν στοιχεῖον, αὐτὸ πού μένει θά εἴδῃς στῆσιμα τῶν κειμένων, Ἐστὴν ἡ τοῦ Ἀρκαρῶρον Θεμιστοκλῆος.

53. Στοιχειδύγροφος.
 Ἐἴμαι φάρι, μ' ἂν θελήσῃς νὰ με ἀποκεφαλίσῃς μιαν νῆσον θ' ἀπαντήσῃς. **Β'** τί λές; δὲν θά με λύσῃς. Ἐστὴν ἡ τοῦ Κυράκων τοῦ Δουναβίου.

54. Ἀναγραμματισμοῦς.
 Ὡπως εἶμαι ἂν μ' ἀρτίσης, θά μ' εὐρίθῃς εἰς τὰ βουνὰ ἀπὸ χιόνια φορτωμένον **κ'** ἂν με ἀναγραμματίσῃς, με λουλούδια ἄραινά θά με ἴδῃς στολισμένον. Ἐστὴν ἡ τοῦ Τιχ-Ταχ.

55. Ἀστήρ.
 + + + Ν' ἀντικατασταθῶν οἱ + + + σταυροὶ διὰ γραμματικῶν ὥστε δριζόντιως νὰ ἀνοητικῶσκειται τὸ ὄνομα διδασκάλου ἐξῆγον φιλοσόφου, καθέτους περιφρον μάντεως, καὶ διαγωνίως μῆς τῶν Ὀκεανίδων καὶ πύλεως τῆς Ἰταλίας. Ἐστὴν ἡ τοῦ Φιλίππου Χαλιδῶνος.

56. Πυραμίς.
 + + + Νάντικατασταθῶν οἱ + + + σταυροὶ διὰ γραμματικῶν ὥστε νὰ ἀνοητικῶσκειται τὸ ὄνομα θεοῦ, αἱ δὲ 8 στοιχεῖα τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ ἀνοητικῶσκειται τὸ ὄνομα βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, αἱ ἀνωτέρω 6 ζῶου, αἱ ἀνωτέρω 4 νῆσον τοῦ Αἰγαίου καὶ αἱ ἀνωταταί 2 θεῶς.

57. Μεσοστιχίς.
 Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νῆσου τοῦ Αἰγαίου.
 1, Ρωμαϊκὸς Ἀντοκράτωρ, 2, Περσῶν, 3, Ποταμός, 4, Χώρα τῆς Ἀσίας, 5, Πόλις τῆς Ρωσσίας.

58. Τροικλὴ ἄκροστιχίς.
 Τὰρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα Αἰγυπτίου βασιλέως, τὰ δευτέρω ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα Αἰγυπτίας θεῶς, καὶ τὰ τρίτα ζῶου.
 1, Κόμη τῆς Ἀραβίας, 2, Ἦρος, 3, Μία τῶν Ἑσπερίδων, 4, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος, 6, Ἐθραῖος, 6, Ἀντανυμίας.

59. Ἀπροσδοκῆτον.
 Ποῖα ἐκ τῶν 40 μερῶν τοῦ λόγου δὲν κλίνονται; Ἐστὴν ἡ τοῦ Ἀρχιζιζάντιου.

ΑΥΣΕΙΣ
 τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7 καὶ 14 Δεκεμβρίου 1896

- 675. Παναθήναια, (Ἦάν, Ἀθηναῖς, ἕα). —
- 676. Φασιανός, (Φα, σι, ἂν, ὅς). —
- 677. Ἐσθῆρ, Ἐσθῆρ. —
- 678. Ἀρρ, Πρα. —
- 679. (Ἀκυροῦται). —
- 680-685. Γνωμένης τῆς ἀλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΡΑ σχηματίζονται αἱ λέξεις: οὐρά, ράχης, ἀγορὰ, ράκος, ράδιος, χώρα. —
- 686. Ὁ γραμματικῶν ἀπεριρρ οὐ βλέπει βλεπόν.
- 687. Ἄνεμος, (ἂν, ἔμος). —
- 688. Ρόδου, Ρόδος. —
- 689-690. 1, πῆθος, Κύρος, κόρος, κόπος, κόμβος, κόμπος, κόμβος. 2. Βίαν, Ἴων, Ἰον, ἴων, ποῖον, πῆλον, πῆλον, πῆλον, Ἰάλλων. —
- 691. (Ἀκυροῦται). —
- 692. Ἡ εἰσὺλα ἔνευ τῆς δραστηριότητος ὀμοιάζει με πῆμα ἀκαλλιέργητον.